

суспільство є одним із ключових механізмів забезпечення гармонійного розвитку суспільства, що функціонує на основі чітких правил взаємодії, зберігаючи стабільність та адаптивність до нових викликів.

Література

1. Воронянський О. В., Зайончковський Ю. В., Романова С. С. Політологія з модулем «Україна, Європа, світ». – 2021.
2. Воронянський О. В. Проблеми трансформації політичної суб'єктності в постіндустріальному суспільстві //Сучасне суспільство: політичні науки, соціологічні науки, культурологічні науки. – 2020. – Т. 2. – №. 1-18. – С. 37-47.
3. Воронянський О. В., Моїсєєва Н. І. Вектори інституціоналізації нового світового порядку в контексті глобальних трансформацій постіндустріального суспільства //Сучасне суспільство: політичні науки, соціологічні науки, культурологічні науки. – 2024. – Т. 1. – №. 26. – С. 27-40.
4. Моїсєєва Н. І. Людина та сучасний комунікаційний простір. – 2014.

Накрапленний Олександр Геннадійович

Науковий керівник – канд. філос. наук, доц. Кобелева Д.Л.

Державний біотехнологічний університет

СОЦІАЛЬНА НЕРІВНІСТЬ У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Проблема соціальної нерівності завжди була дуже близька суспільству. Її розглядають як нерівність з погляду соціальних ознак, а не індивідуальних. Отже соціальній нерівності притаманні ознаки, які уподібнюють між собою певні спільноти (соціальні групи) або в деяких випадках позиції в соціальних структурах. Найважливіші соціальні ознаки людини – це характер груп, до яких вона належить, і характер позицій, які вона займає.

Більшість соціальних позицій та груп, які ми зустрічаємо у повсякденному житті мають відмінності один від одного. Щоб говорити про нерівність повинен бути присутній конкретний елемент, наприклад легший або складніший доступ до можливостей або нерівний шанс на отримання суспільних благ.

Три основних суспільних блага – це влада, багатство і престиж. Перше благо – це влада. Людям потрібна влада для відчуття сили, панування, особистої значущості. Влада надає багато можливостей, в які входить підвищений доступ до матеріальних благ, велика кількість корисних зв'язків та набагато більша проінформованість. Влада також є обмеженим благом. Можна сказати, що влада існує тільки завдяки того, що цю владу має не кожний. В цьому і є суть нерівності: завжди будуть ті, хто надають накази і ті, хто їх виконує.

Друге благо – багатство, необхідно для задовільнення мінімальних життєвих потреб (їжа, житло, одяг). Але окрім цього сучасне суспільство схильне до ідеології споживацтва, тобто на людей має вплив культура, вона визначає об'єкти, яким надається деяка культурна цінність і які бажано мати, навіть якщо ці об'єкти не мають ніякої користі для людини. Матеріальне благо є обмеженим через існування його ліміту та через зростаючі в ньому потреби. Різний доступ до матеріальних благ – це чинник, що має вирішальне значення для функціонування суспільства і самопочуття громадян. Найважливіше при цьому – не рівень багатства, а майнова дистанція, що розділяє найбагатших і найбідніших.

Третє благо – престиж, тобто слава, популярність, прийняття. Слава надає змогу людині шукати більші перспективи, претендувати на більшу зарплатню. Якщо людина хоче бути при владі, прийняття та схвалення суспільства допомагає в демократичних країнах під час виборів, або якщо людина вже при владі – підтримувати довіру людей. Престиж також обмежене благо, тому що завжди будуть більш відомі особистості, якими захоплюються люди.

Є ще багато суспільних благ, такі як освіта, здоров'я, тощо, але попередні три блага є найбільшими в створюванні соціальної нерівності та максимального розриву в суспільстві.

Соціальна нерівність несе масивний негативний вплив та має глобальний масштаб. Одними з багатьох наслідків нерівності можуть бути зниження якості життя, занепад морально – психологічного стану суспільства, підвищення рівня бідності, порушення прав людини. Це є доказом потреби боротьби з нерівністю в усіх прошарках соціуму.

Література

1. Пйотр Штомпка. Соціологія. Аналіз суспільства. Львів: Колір ПРО, 2020, 800 с.

Піскун Катерина Сергіївна

Науковий керівник – доктор наук з соц. комунікацій, проф. Грабар Н.Г.

Державний біотехнологічний університет

СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПОЛІТИЧНОГО ВПЛИВУ

Соціальні мережі стали невід’ємною частиною повсякденного життя мільярдів людей по всьому світу. Вони трансформували не тільки спосіб комунікації між людьми, але й вплинули на різні аспекти суспільного життя, зокрема й політику. У сучасному світі політичні діячі та організації активно використовують соціальні медіа для досягнення своїх цілей: від поширення ідей до мобілізації виборців, організації протестів та навіть впливу на результати виборів. Насамперед, соціальні мережі використовуватися як:

1. Канал політичної комунікації: соціальні мережі надають політикам та політичним організаціям нові можливості для безпосередньої взаємодії з аудиторією. Політики використовують такі платформи, як Facebook, Twitter, Instagram, YouTube, щоб напяму звертатися до своїх виборців, минаючи традиційні медіа. Це дозволяє поширювати політичні меседжі швидко та в масових обсягах, формувати громадську думку, спрощувати доступ до інформації для широких верств населення та зміцнювати імідж. Цей безпосередній контакт з аудиторією забезпечує зворотний зв’язок, що робить політичні кампанії більш інтерактивними. Наприклад, політичні діячі активно відповідають на коментарі своїх виборців, збирають думки через опитування та беруть участь у дебатах в режимі реального часу, що створює враження відкритості та прозорості.

2. Політична мобілізація через соціальні мережі: соціальні мережі стали ключовим інструментом для організації політичних рухів, мобілізації населення та проведення виборчих кампаній. За допомогою цих платформ політичні організації можуть ефективно збирати великі групи людей для участі у мітингах, протестах або акціях громадянської непокори.

Прикладом можуть бути протести під час «Арабської весни» та українського Євромайдану 2013-2014 років, які були організовані та координовані через платформи соціальних медіа, такі як Facebook і Twitter, що значно прискорило їх розвиток.

3. Платформа для поширення дезінформації: однак, разом із можливістю швидкого поширення інформації, соціальні мережі стали джерелом дезінформації та фейкових новин, що впливає на суспільну думку. Політичні сили, зовнішні актори та навіть хакерські групи можуть створювати фальшиві акаунти, новини та контент, який маніпулює громадською думкою і формує викривлене уявлення про реальні події.

4. Вплив на суспільну думку через алгоритми: соціальні мережі використовують алгоритми, які підлаштовують контент під інтереси користувачів, щоб підвищити їх залученість. Це може призводити до так званих «інформаційних бульбашок», коли користувачі отримують лише ті новини та повідомлення, які підтверджують їхні попередні переконання. У політичній сфері це може сприяти радикалізації поглядів і розколу в суспільстві, оскільки різні групи громадян отримують різну інформацію, яка часто є маніпулятивною. Наприклад, під час виборів політичні партії можуть адаптувати свої повідомлення для різних категорій громадян, використовуючи особисті дані користувачів, які збирають соціальні мережі.